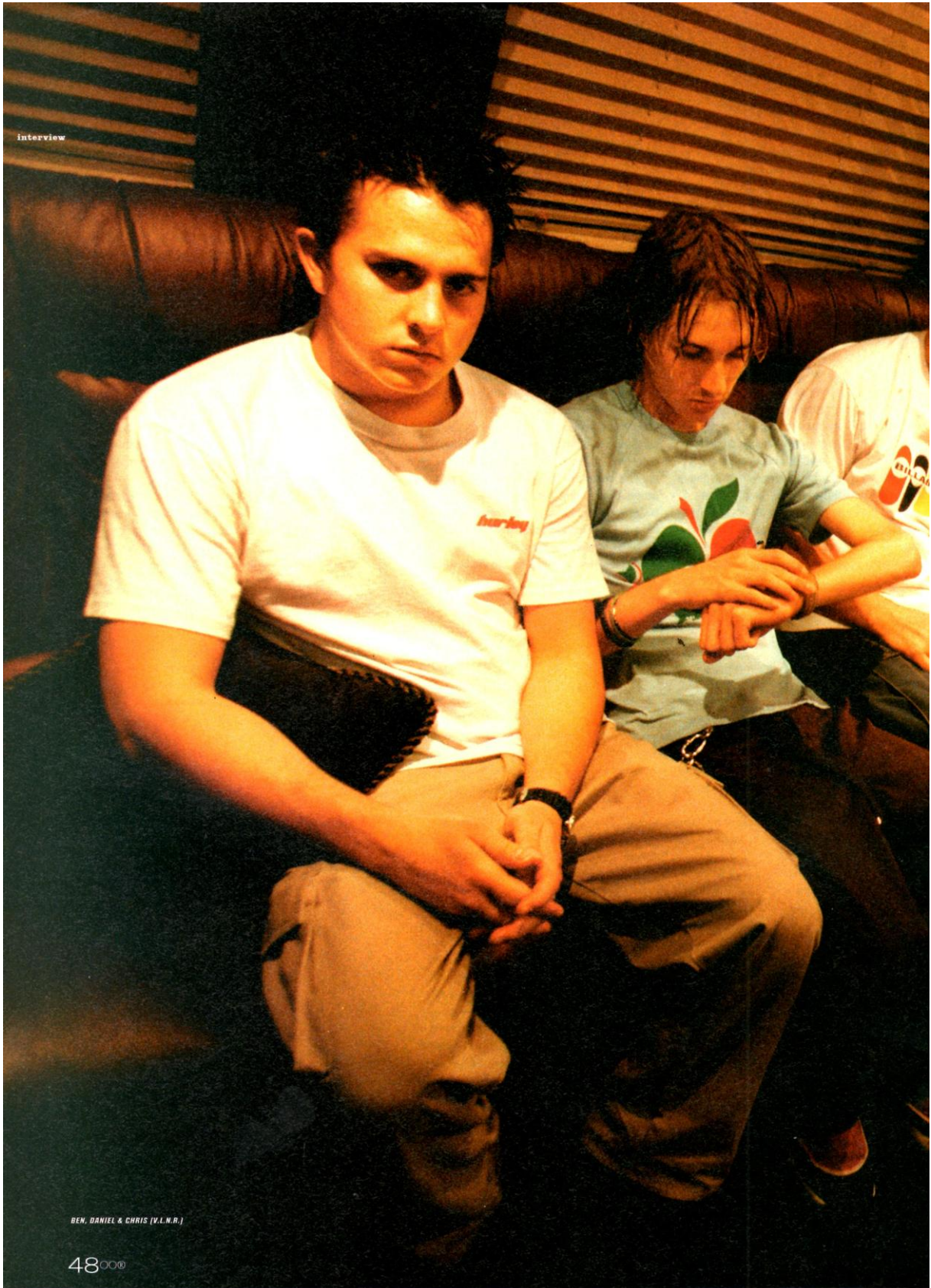
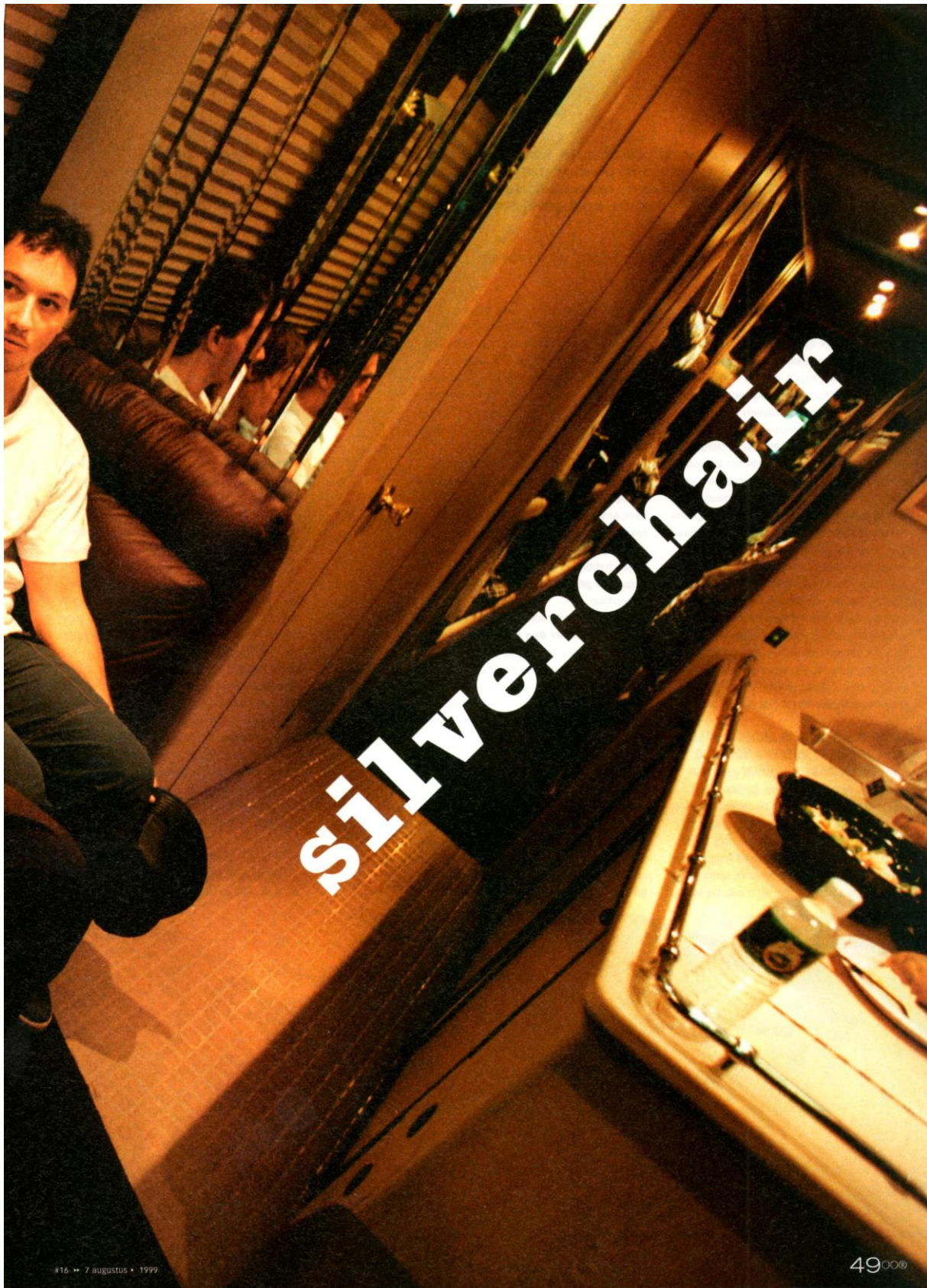

interview

BEN, DANIEL & CHRIS (V.L.N.R.)

48⁰⁰⁰

Silverchair

interview

Busje komt zo, busje komt zo, busje komt zo... In een luxueuze nightliner baant Silverchair zich een weg door podiumland. Eerstvolgende stop: het openluchtfestival River Rave 1999 te Mansfield, Massachusetts. Zomaar een dag uit het leven van drie Australische bijna-twentigers in een gevierde rockband. Of: de ondraaglijke saaiheid van het toerbestaan.

door Helmut Boeijen / fotografie Niels van Iperen
leestijd 8'41"

ZE IS ACHTTIEN. GAAN WE VOOR HET GEMAK EVEN VANUIT. Zwaar opgemaakt, nét te strak minirokje. Quasi-nonchalant stapt ze het toilet uit. Miss Make-Up. Veegt haar lippen schoon, herschikt haar T-shirt en verlaat stilletjes de bus. Niemand keurt haar één blik waardig. Chris zet de fles Jack Daniels weer aan z'n mond en staart wezenloos naar het televisietoestel. Porno, natuurlijk. Plastische chirurgie beleeft hoogtijdagen op het scherm. Een wirwar van vervolmaakte en zongebruinde lijven. Veel nagesynchroniseerd gekreun en gesteun, slechts overstemd door de met bier overgoten stereoinstallatie die Mötley Crüe's meesterwerk *Girls Girls Girls* galmt. Enkele minuten later zwaait de wc-deur weer open. Ben stapt ondeugend glimlachend naar buiten, valt neer in het gescheurde leer van de met een mes bewerkte bank en maakt een weinig overtuigend verontschuldigd gebaar. Intussen krijgt Daniel van manager Watson, die de hele dag slapend de bus heeft bewaakt, een vitaminepreparaat toegediend. Het is alleen vreemd dat daar een lepel en aansteker aan te pas komen.

DE WERKELIJKHEID IS ANDERS. MISS MAKE-UP HEEFT VOLGENS VOLLEDIG ONBETROUWBARE BRONNEN goed werk verricht in de Orgy-bus, maar bij Silverchair wordt ze niet gesignaleerd. De jongens houden het beschaafd, tenminste op die zomerse zondag in mei. Het wilde, karikaturale rock & roll-leven lijkt aan de drie Australische knapen niet besteed. Ze vervelen zich liever. Of sparen zich voor de climax van de dag, zo u wilt. De toerbus

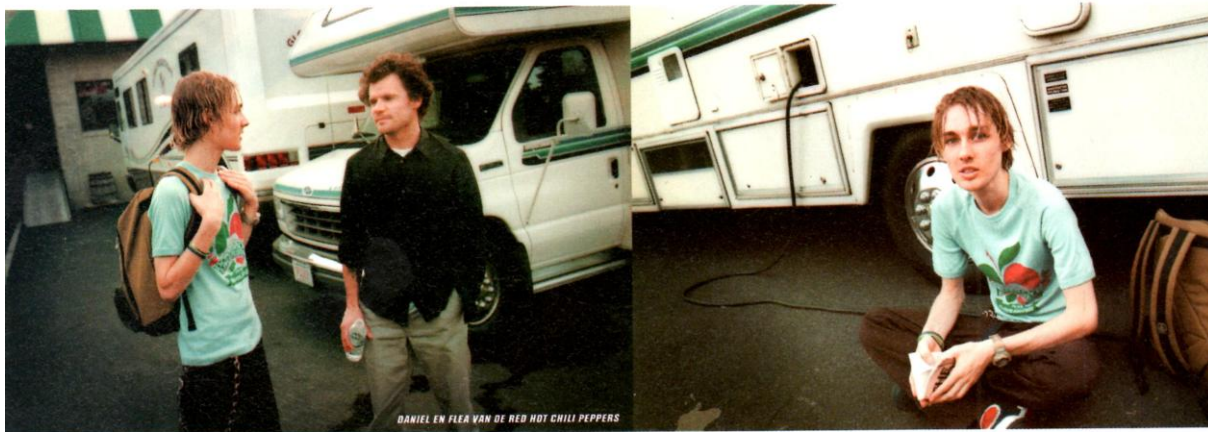
heeft Silverchair en z'n gevolg vanuit Washington DC gebracht naar het Tweeter Centre For The Performing Arts te Mansfield, nabij Boston, in de Amerikaanse staat Massachusetts. Het lokale radiostation WBCN probeert z'n eveneens alternatieve concurrent de loef af te steken met het openluchtfestival River Rave 1999. Met namen als Fountains Of Wayne, Blink 182, The Living End, Orgy, Lit, Pennywise, Sugar Ray, Live en Red Hot Chili Peppers heeft de zender een heel behoorlijke dwarsdoorsnede van de hedendaagse alternatieve Amerikaanse muziek binnengehaald. Enkele jeugdige festivalgangers steken desondanks de rivaal een hart onder de riem. Op hun armen hebben ze met viltstift de concurrerende frequentie gekalkt. Dat kan geld opleveren, luidt het verhaal.

Silverchair laat zich voor het optreden nauwelijks zien. Drummer **Ben Gillies** kampt met de gevolgen van een drinkgelag in de bus van The Living End, terwijl bassist **Chris Joannou**, chagrijnig en versuft door pijnstillers, in z'n eigen onderkomen worstelt met een onwillige nek. Alleen zanger/gitarist **Daniel Johns** betreedt de luxueuze VIP-ruimte. Heel even. Hij oogt verveeld, houdt zich nadrukkelijk afzijdig en zet op verzoek van manager John Watson plichtmatig handtekeningen op enkele tientallen Silverchair-ansichtkaarten. Watson, korte broek en zonnebril, oogt als een willekeurige toerist. Een beminlijke dertiger met een vaderlijk hoofd, dat hem vaak van pas komt. De man achter het onwaarschijnlijke succes, dat het jeugdige drietal van *down under* de afgelopen jaren ten deel

viel. Hij was degene die ze als Artist&Repertoire-manager bij Sony Australië een platencontract bezorgde en vervolgens z'n job gedag zei om Silverchair's eerste en waarschijnlijk laatste manager te worden. 'Zelf heb ik geen kinderen,' luidt 's mans nuchtere commentaar. 'Ik heb een soort vaderrol voor Daniel, Chris en Ben op me genomen. Ze zijn min of meer met me opgegroeid.'

Watson lijkt zich wel thuis te voelen in de backstage-ruimte. Lummelt wat, geniet van het overvloedige eten en aanschouwt onderwijl de rondparaderende dames - onder wie eerder genoemde Miss Make-Up - die subtiel het aanwezige manvolk belagen. Intussen houden talloze jonge fans de wacht bij de toegang van het afgeschermd gedeelte en klampen eenieder aan voor een plekje in de schatkamer. Ze moesten eens weten hoe opwindend dat is. De vraag waarom een opvallend uitgelaten Ed Kowalczyk van Live z'n tanden zet in de roze flamingo's op het grasveld wint zienderogen aan belang. Of de constatering dat Orgy's zanger Jay Gordon ook *offstage* make-up draagt. En slenteren daar Adam Schlesinger en Chris Collingwood, collega-songschrijvers in Fountains Of Wayne, voorbij? De meeste aandacht gaat evenwel uit naar de acrobatische capriolen van Live's bassist Patrick Dahlheimer die het presteert om tegelijkertijd te bellen en een honkbal over te gooien. Ja, enverrend dat toerleven.

HET LIJKT EEN SCÈNE UIT MEETING PEOPLE IS EASY, RADIOHEAD'S DEPRIMERENDE TOERVIDEO. Terwijl een fotograaf

<<Als ik alles in mijn leven zou associëren met Silverchair, draai ik volledig door>>...>

ongevraagd zijn slag slaat, worden Daniel en Chris meegetroond naar een kleedkamer in het Tweeter-hoofdgebouw, die dienst doet als radiostudio. Daar zijn ze overgeleverd aan een presentatrice (lees: bimbo) van de organiserende zender WBCN voor een even verplicht als zinloos gesprek. Haar eerste vraag leent zich meteen voor diep filosofische bespiegelingen. Hoe afgelopen vrijdag het optreden in haar geboorteplaats was, wil ze weten. Chris krijgt de microfoon voor z'n neus gedruwd en kijkt hulpeloos om zich heen. Zijn ogen ontmoeten die van Vader John (Watson). Die knikt bemoedigend. 'Goed. Mooi weer, geweldig publiek,' weet de bassist er tenslotte uit te brengen. Het gesprek kabbelt vervolgens lekker verder, totdat de rock & roll-Oprah besluit haar gesprekspartners enkele vragen over Amerikaanse cultuur voor te leggen.

'Wie is de partner van Mindy en waar komt hij vandaan?'

'Euhh...'

'Wie schoot JR Ewing neer?'

'Euh...'

En, speciaal voor onze sponsors: 'Welke kleuren M&M's zijn er?'

'Eh...'

Moedeloosheid maakt zich meester van de beide muzikanten. De interviewer draaft onverstoort door. Na afloop van de geanimeerde, culturele uitwisseling tussen Amerika en Australië is er gelukkig de mogelijkheid de terug naar de bus stiefelende Chris die ene prangende vraag over Nederlandse cultuur te stellen: 'Wie is Rob de Nijs?' Hij begint wanhopig te glimlachen. 'Dit meen je niet, hè?'

Even later gaat *Meeting People Is Easy* vrolijk verder. Een zwarte limousine rijdt voor. En wie

stapt daar uit? Anthony Kiedis, het inmiddels gekortwiekte en geblondeerde boegbeeld van de Red Hot Chili Peppers. Hij begeeft zich direct naar het podium en monstert de entourage in het grootse amfitheater, waar op dat moment Orgy z'n jeugdige publiek bespeelt. Het decadente gezelschap verkiest vorm boven inhoud en stoomt in de slipstream van Korn op naar een sterstatus in eigen land. Die is voor Lit, Fountains Of Wayne en Pennywise (nog) niet weggelegd. Zij zijn vandaag veroordeeld tot het kleine en tamelijk achteraf gelegen bijpodium. Na Orgy mag Silverchair z'n festivalkunstje opvoeren. Manager Watson drukt het vooraf kernachtig uit: '*All the hits & no shit*'.

Gedurende drie kwartier grijpt het Australische trio veelvuldig terug op haar stormachtige beginperiode. Slechts vier maal doen ze een beroep op hun derde en zonder twijfel sterkste album *Neon Ballroom*. 'Eigenlijk wil ik wel meer nieuwe nummers spelen,' luidt Daniel's nuchtere verklaring achteraf. 'Maar bij een festivalpubliek is het noodzakelijk flink wat up-tempo nummers te spelen. Onze nieuwe songs zijn wat rustiger. Die lenen zich minder voor festivals. Het publiek wordt er alleen terneergeslagen en slaperig van.'

Zulke pijnlijke momenten worden nu gemakkelijk voorkomen, hoewel het de vraag is of Silverchair's muziek daarin de belangrijkste rol speelt. De *looks* van Daniel maken het meest los bij de inmiddels welbekende gillende, soms bijna huilende tienermeisjes. De zanger speelt daar slim op in en zweept ze op met zijn vaste trucje, een uitzinnig geschreeuwd *Hallelujah*, dat tot massale spreekkoren leidt. Het meest opvallende moment van de bijna routineuze show doet zich voor als er een kleine vechtpar-

tij in het publiek ontstaat. Allereerst spreekt Daniel z'n gehoor vaderlijk toe. Dat sorteert nauwelijks effect. Daarna schiet hij even flink uit zijn slof. 'Als jullie niet stoppen, kom ik zelf het publiek in.' Dat helpt, ziet ook Anthony Kiedis, die bijna de helft van Silverchair's show vanaf de zijkant van het podium meemaakt.

DE METAMORFOSE IS COMPLEET. Van extatisch podiumbeest tot verlegen, bijna timide jochie. Hij zit op de grond, met zijn rug tegen de bus. Daniel is verzonken in een boek en laat zich slechts met moeite verleiden tot z'n verplichtingen als rockster. Eerst een fotosessie, daarna het dagelijkse interview. Hij stelt voor om een rustige plek in de zon op te zoeken, waar hij zich langzaam maar zeker ontspant. 'Toeren vind ik niet echt leuk. Optreden is gaaf, maar de rest van de dag is ontzettend saai. Ik kan eigenlijk niks doen. Als ik het publiek inga om bands te bekijken, word ik voortdurend belaagd door fans. Soms lees ik wat of ik kijk een film, maar meestal hang ik maar wat rond en wacht tot ik het podium op kan. En na het optreden is het weer wachten tot de bus naar de volgende stad rijdt. Het kost me moeite te accepteren dat ik zo lang van huis ben voor hoogstens anderhalf uur per dag.' Een wrang lachje volgt. 'Tijdens een toer besteed ik de meeste tijd aan dagdromen dat ik weer thuis ben.' Hij herpakt zich snel. 'Ik wil mensen in contact brengen met onze muziek. Ik ben trots op ons laatste album *Neon Ballroom* en tegelijkertijd benieuwd of datgene wat ik in m'n slaapkamer heb gefabriceerd ook daadwerkelijk overkomt. Of ze 't ook goed vinden, interesseert me eigenlijk weinig. Zolang de reactie maar duidelijk is. Positief of negatief. Dan

maakt onze muziek in ieder geval wat los.' Op dat moment wordt het gesprek onderbroken door een passerende dame, die een foto wil nemen. Daniel reageert opmerkelijk alert. 'Sorry, dat lukt nu even niet. Ik zit midden in een interview.' Als ze zich verontschuldigt uit de voeten maakt, grinnikt hij besmuikt. 'Ik had er gewoon geen zin in.' Hij legt uit: 'Ik ben getraind om mezelf in twee personen op te splitsen. Op het podium ben ik totaal anders dan in het dagelijks leven. Het is moeilijk om dat in stand te houden, maar wel noodzakelijk. Als ik alles in mijn leven zou associëren met Silverchair, draai ik volledig door. Bij iemand die me benadert als de zanger van Silverchair, gedraag ik me ook zo. Ik kan pas mezelf zijn als ik word aangesproken als een normaal persoon. Het wordt verwarrend als ik niet weet met welke intentie iemand op me afstapt. Daarom probeer ik zoveel mogelijk op mezelf te zijn en hou ik anderen op afstand. Er zijn dingen die ik daardoor mis, maar dat geldt voor iedereen die z'n passie centraal stelt. En de bevrediging die ik uit muziek haal, is nog steeds groter dan bij al het andere dat ik doe.' Toch is en blijft de tengere frontman een geboren piekeeraar. Enkele maanden geleden staken ineens hardnekkige geruchten de kop op over de eetziekte anorexia nervosa die Daniel zou hebben. Een thema dat-ie zelf te berde brengt in het ontroerende *Ana's Song (Open Fire)*. 'Dat was vorig jaar. Ik heb een moeilijk en verwarrend jaar achter de rug. In die periode heb ik de songs voor *Neon Ballroom* geschreven. Therapeutische hulp heeft me weer een eind op weg geholpen. Ik ben nog steeds niet honderd procent in orde, maar ik heb goede mensen om me heen. Zij waken ervoor dat ik geen dramatische stemmingswisselingen doormaak. Op dit moment gaat 't me steeds beter. Ik kan redelijk met mezelf overweg. Toch wil ik volgend jaar vrij nemen om m'n zaakjes eens helemaal uit te zoeken.'

DE SILVERCHAIR-BUS MAAKT ZICH OP VOOR VERTREK. Hartford, Connecticut, de volgende halte in de Amerikaanse rondreis, wacht. Op dat moment verschijnt Flea, verwil-

derde blik en warrige hardos, ten tonele. De begroeting is hartelijk. Beide bands toerden enkele jaren geleden samen door de Verenigde Staten. De Red Hot Chili Peppers spanden zich destijds in om de onervaren *Aussies* de grondbeginselen van het rock & roll-leven bij te brengen. Chris, die later in de bus een praatje komt maken, heeft niets dan lof voor de herboren Peppers. 'Ze zijn heel aardig en hebben altijd tijd voor ons.' De bassist werpt meteen een licht op de humor binnen zijn eigen band. Op het beeldscherm van een laptop verschijnt een pornoversie van de hoes van de CD-single *The Doors*. Ooit gemaakt om Watson te stangen. Ongecompliceerde jongen, die Chris. Toch voelt het gesprek wat geforceerd. De bassist is er zonder twijfel op uitgestuurd door de altijd attente Watson. Drummer Ben gedraagt zich natuurlijker. Hij negeert het Hollandse reisgezelschap en gaat volledig zijn eigen gang. In de opvallend schone en rookvrije *nightliner* ontstaan al snel twee groepjes. In het zijte achterin nestelt een groepje zich voor de computer. Een fanatiek spelletje Risk volgt. Voorin tuurt de rest naar een seventies-horrorfilm, die vooral op de lachspieren werkt. Tussen beide compartimenten bevinden zich het toilet, een keukentje en zes stapelbedden, de zogenaamde *coffins*. Het is rustig in de volledig door mannen bevolkte bus. Geen dwangmatige drankzucht, opgeklopt machismo of verplichte meligheid. Reizen hoort bij de dagelijkse routine. Een kwestie van gelaten aanvaarding. Morgen wachten weer een festival en radiostation. *No big deal*. Als de chauffeur na ruim twee uur de verlaten parkeerplaats van het Ramada Inn-hotel oprijdt, verlangt iedereen naar z'n hotelkamer. Rust, verpozing en vooral slaap. Of het daadwerkelijk zover is gekomen, blijft onduidelijk. Ook Live, Orgy en Fountains Of Wayne hebben hun intrek genomen in het hotel. Net als tientallen plaatselijke jongeren, die op zoek naar hun idolen nog urenlang door de gangen spoken. En elke stad kent z'n eigen Miss Make-Up. Het is alleen de vraag in welke hotelkamer ze belandt.

Silverchair speelt op 27 augustus op Lowlands.

#16 • 7 augustus • 1999

Ik ben deze zomer jaar naar een **geweldig** festival geweest. Er speelden heel grote acts (Metallica, R.E.M., Blondie, Marilyn Manson, Robbie Williams, Skunk Anansie), heel smaakvolle, fijnzinnige acts (Suede, Basement Jaxx, Cassius, Al Green, Motorpsycho, Built To Spill, Solex), er was voor elk wat wils, vier dagen lang. Het evenement vond plaats op een enorm terrein: er waren zes podia, één gewijd aan wereldmuziek, twee aan dance, er was een enorm groot veld waar vaak gewoon even niks gebeurde en naast de **top of the bill** ook lokale acts speelden; ook was er een podium waar het praktisch altijd druk was en waar de Placebo's van deze wereld te zien waren. Op dit festival, dat dit jaar nou eens niet **groter**, maar **kleiner** werd (van 75.000 naar 65.000 bezoekers, men vond het vorig jaar te **massaal**) kon je overal lekker eten en drinken. Bands hebben er de gelegenheid toegiften te geven, want het programma is niet volgepropt (ook op het grote veld gebeurt soms urenlang helemaal niks). Een systeem met plastic munten is er niet: je betaalt met **gewone centjes**. Winst hoeft er ook niet gemaakt te worden en de winst die gemaakt wordt, wordt geïnvesteerd in de editie van volgend jaar en gedoneerd aan **goede doelen** (Amnesty?). De vele restaurants (van Afrikaans, Italiaans, Cajun tot sjeke bistro) en bars worden gedreven door **vrijwilligers**: in ruil voor een gratis kaartje werken zij een aantal dag- en/of avonddelen op het festivalterrein. Zoals praktisch alles hier zijn de restaurants verenigingswerk: sport- of gezelligheidsverenigingen leggen er eer in de bezoekers een zo goed mogelijke maaltijd voor te zetten. Duur was het nooit, je kreeg **waar voor je geld**. Ook was het festivalterrein geen kooi, gevangenis of veredeld, stalinistisch entertainment-concentratiekamp, je kon er makkelijk af en eens een kijkje nemen in het naburige dorpje. Invloeden van buitenaf werden bovendien niet geweerd, een landelijk dagblad brengt een speciale festival-editie: je krijgt er het **wereldnieuws** en passant bij. En verder zag je er Jan en alleman lopen, was er geen heersende cultuur, geen discriminatie van ouderen of jongeren. Je zag er bejaarden en familiemensen en skaters en dance-freaks. Ook was er een geweldige backstage-sectie: geen **lullig** tentje voor een paar bobo's en journalisten, maar een gigantisch **bruisend dorp** voor iedereen die achter de schermen van dit festival, de muziek en de business een rol speelt. Wat ik wil zeggen, is dit: het lijkt geen twijfel dat het beste festival van Europa in ieder geval **niet** in Nederland plaatsvindt. **Roskilde**, want daar hebben we het over, in Denemarken, overstijgt in programma, service, faciliteiten en publieksvriendelijkheid alle Nederlandse festivals (wat trommel die zich in godsnaam op de borst?) met grote voorsprong. Wat vooral zo'n **verademing** bleek, was dat je nou eens niet haarscherp kon ontmaskeren dat een festival eigenlijk in zijn diepste wezen een doodordinaire **moneymachine** is. Doodgewoon omdat het daar in Roskilde niet om lijkt te draaien. Roskilde is een festival van en voor het volk en dat voel je als je er rondloopt. In Nederland voel je dat totaal niet. Nederlandse festivals zijn van **slimme entrepreneurs** en voor potverterende consumenten/jugendig klapvee. Ik schrijf dit alles omdat ik vind dat de Nederlandse festivalcultuur te zeer is verzakelijkt en dat is een angstige ontwikkeling. Vijf jaar geleden al noemde Neil Young Woodstock **Greedstock**. Vorige maand, bij de meest recente editie van Woodstock, nam het publiek – aangezet door de meer heftige rock/metalacts van dit moment – wraak op de heersende festival-hebzuucht en hoge consumptieprijs door middel van brandstichting, vernieling en plundering. Er is nog even tijd om een **les** te leren: maak van Lowlands niet al te zeer een **Greedlands**, kijk naar Roskilde. Hooijer